



**R E P U B L I K A
S L O V E N I J A
V I Š J E
D E L O V N O
I N S O C I A L N O
S O D I Š Č E**

VDSS Sodba Pdp 471/2022

Sodišče: Višje delovno in socialno sodišče

Oddelek: Oddelek za individualne in kolektivne delovne spore

ECLI: ECLI:SI:VDSS:2022:PDP.471.2022

Evidenčna številka: VDS00063689

Datum odločbe: 15.12.2022

Senat: mag. Klavdija Ana Magič (preds.), Jelka Zorman Bogunovič (poroč.), mag. Tanja Pustovrh Pirnat

Področje: DELOVNO PRAVO

Institut: vojak - misija - neizkoriščen tedenski počitek - dnevni počitek - premoženjska škoda - dokazna ocena - soočenje prič - urna postavka - zmotna uporaba materialnega prava - sprememba sodbe

Zveza: ZPP člen 236, 286b, 286b/1.. ZDR-1 člen 155, 156, 156/1.. ZObr člen 97f, 97f/2.. ZSSloV člen 53, 53/2.

Jedro

Ker je tožnik po ugotovitvi sodišča prve stopnje naloge opravljal prav vsak dan na misiji, tožena stranka v pritožbi neutemeljeno zatrjuje odsotnost ugotovitev o tem, da jih je opravljal tudi ob nedeljah in na dneve, ki so bili v evidencah tožene stranke zabeleženi kot prosti.

Utemeljen je pritožbeni očitek tožene stranke, da je sodišče prve stopnje pri odločitvi o odškodnini, ki jo je tožniku iz naslova nezagotovljenega dnevnega počitka prisodilo v višini vsakokratnih 11 ur, zmotno izhajalo iz koncepta dnevnega počitka kot vsebinsko enovite pravice.

Izrek

I. Pritožbi se delno ugodi in se izpodbijani del sodbe v prvem odstavku I. točke in v II. točki izreka delno spremeni, tako da se sodba v tem delu na novo glasi:

"I. Tožena stranka je dolžna tožeči stranki v roku 8 dni plačati znesek 5.441,20 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 24. 12. 2016 do plačila, za znesek 297,40 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 24. 12. 2016 do plačila pa se tožbeni zahtevki zavrne.

II. Tožena stranka je dolžna tožeči stranki v roku 8 dni povrniti stroške postopka v višini 927,48 EUR, v primeru zamude z zakonskimi zamudnimi obrestmi od prvega dne po izteku izpolnitvenega roka do plačila."

II. V preostalem se pritožba zavrne in se v nespremenjenem izpodbijanem delu potrjuje sodba sodišča prve stopnje.

III. Tožena stranka sama krije svoje stroške pritožbenega postopka.

Obrazložitev

1. Sodišče prve stopnje je s sodbo toženi stranki naložilo, naj tožniku v roku 8 dni plača 5.738,60 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 24. 12. 2016 do plačila (prvi odstavek I. točke izreka); v presežku, to je za razliko do 5.739,26 EUR, je tožbeni zahtevek zavrnilo (drugi odstavek I. točke izreka). Odločilo je, da je tožena stranka dolžna tožniku v roku 8 dni povrniti stroške postopka v višini 1.036,32 EUR, v primeru zamude z zakonskimi zamudnimi obrestmi od prvega dne po poteku izpolnitvenega roka do plačila (II. točka izreka).

2. Zoper ugodilni del sodbe v prvem odstavku I. točke izreka in zoper odločitev o stroških postopka v II. točki izreka sodbe se pritožuje tožena stranka zaradi vseh pritožbenih razlogov iz prvega odstavka 338. člena ZPP. Predlaga spremembo izpodbijanega dela sodbe, tako da se tožbeni zahtevek zavrne s stroškovno posledico, oziroma njegovo razveljavitev in v tem obsegu vrnitev zadeve sodišču prve stopnje v novo sojenje. V pritožbi uveljavlja, da narava dela pripadnikov na mednarodnih misijah odstopa od ustaljenega osemurnega delovnika, na podlagi tretjega odstavka 158. člena ZDR-1 pa lahko zakon dnevni počitek določi v drugačnem povprečnem minimalnem trajanju, kot je določen z zakonom. 12-urni dnevni počitek iz drugega odstavka 97.f člena ZObr je zgolj priporočilo, po tretjem odstavku 53. člena ZSSloV pa je pripadniku na misiji treba zagotoviti počitek, ki po presoji nadrejenega zadošča za regeneracijo njegovih delovnih sposobnosti. Tudi iz sodbe Sodišča EU C-742/12 izhaja, da so vojaške osebe izključene iz uporabe Direktive. Ne drži, da v postopku na prvi stopnji ni podala konkretnih navedb glede obstoja izjemnih okoliščin, v katerih je lahko pravica do minimalnega počitka omejena, saj sta s tožnikom podala obširne navedbe glede varovanja baz A. in B. ter samostana C. V bistvu je šlo za stražo v smislu sodbe SEU C-742/12, zato bi moralo sodišče ugotavljati, ali je bil tožniku na misiji zagotovljen potreben počitek. Ne drži, da dnevni počitek predstavlja enovito pravico, ki je kršena z vsakršnim posegom vanjo, temveč je tožniku škoda lahko nastala le za ure, za katere je imel skrajšan dnevni počitek. Sodišče je glede ugotovitve, da je varovanje baz potekalo v 8-urnih izmenah, nekritično sledilo izpovedi tožnika. D. D. je izpovedal, da sta se s tožnikom zamenjevala na 12 ur, možnost 8-urnih izmen pa je dopustil šele po večkrat postavljenem vprašanju. Sodišče ni raziskalo, na katere dneve je bila tožniku kršena pravica do dnevnega počitka. Pri odločitvi je spregledalo, da je E. E. po vpogledu v evidence naštel le 12 dni, na katere tožnik ni imel zagotovljenega dnevnega počitka. Predložene evidence dokazujejo, da je imel tožnik zagotovljen tudi tedenski počitek, sodišče pa je v zvezi s tem neutemeljeno upoštevalo zgolj pisne izjave in izpovedi F. F., G. G. in H. H., katerih zaslišanje je predlagal tožnik. Poleg tega je G. G. zoper njo tudi sam vložil tožbo zaradi neizrabljenega počitka, s tožnikom pa na misiji ni bil v vsakodnevem stiku. H. H. je bil v drugem vođu, zato mu podrobnosti organizacije dela v tožnikovem vođu niso znane. Sodišče ni raziskalo, na katere dneve je bil tožniku omogočen tedenski počitek, iz izvedenih dokazov pa ne izhaja, da je naloge opravljal tudi v nedeljo oziroma na dneve, ki so zabeleženi kot prosti. Poleg tega ga je po izpovedi D. D. na proste dneve zamenjal I. I., ugotovitve glede tožnikove obveznosti večerne kontrole pripadnikov v sobah pa so neživljenjske. Tožnik je skrbel za omejeno število pripadnikov in je moral za izpolnitev te naloge odpreti le nekaj vrat. Tožnik na proste dneve ni imel obveznosti v zvezi z jutranjim postrojem, pregledi vozil in pripravo opreme. Sodišče ji neutemeljeno očita, da ni predložila popolne knjige četnih koordinacij, saj iz ugotovitev ne izhaja, da so te potekale vsakodnevno. Posledično tudi ni pomembno, da je tožnik na sestankih redno sodeloval, sicer pa je že po bežnem pregledu zapisnikov mogoče ugotoviti, da

je na njih redko spregovoril. Sodišče je glede tožnikovih nalog iz naslova dolžnosti enotovnega podčastnika upoštevalo predvsem izpoved D. D., da se je tožnik odzval, če ga je kdo poklical, čeprav ni ugotovljeno, kolikokrat se je to zgodilo. Tožnik je podpisoval evidence obremenjenosti, zaradi nezagotovljenega tedenskega počitka pa se ni nikoli pritožil. Njegovi dokazni predlogi za zaslišanje prič v zvezi z zatrjevano kršitvijo pravice do dnevnega počitka niso bili ustrezno substancirani. Poleg tega je sodišče izpovedi prič povzelo glede dejstev, ki sploh niso bila zatrjevana, npr. da so se sestanki izvajali vsak dan. Bistvena kršitev določb pravnega postopka je podana tudi zato, ker sodišče ni ugodilo njenemu predlogu za soočenje tožnika in nadrejenih delavcev, kar je predlagala predvsem z namenom ugotovitve dejstva, ali je tožnik imel na misiji možnost zamenjave. Ugotovitev, da namestnika ni imel, je v nasprotju z izpovedjo D. D., pri čemer ne drži, da o tem ni podala nobenih trditvev. Čeprav tožnik namestnika formalno ni imel, se glede na način delovanja vojske lahko vsakogar zamenja. Priglaša stroške pritožbe.

3. Pritožba je bila vročena tožniku, ki nanjo ni odgovoril.

4. Pritožba je delno utemeljena.

5. Pritožbeno sodišče je na podlagi drugega odstavka 350. člena Zakona o pravnem postopku (ZPP; Ur. l. RS, št. 26/1999 in nasl.) izpodbijani del sodbe preizkusilo v mejah razlogov, ki jih uveljavlja pritožba, pri tem pa je po uradni dolžnosti pazilo na bistvene kršitve določb pravnega postopka, naštete v navedeni določbi, in na pravilno uporabo materialnega prava. Ugotovilo je, da sodišče prve stopnje ni storilo s pritožbo uveljavljanih bistvenih kršitev določb pravnega postopka, niti tistih, na katere se pazi po uradni dolžnosti. Glede vseh odločilnih dejstev je pravilno in popolno ugotovilo dejansko stanje, vendar pa je glede prisojene odškodnine zaradi neizrabljenih ur dnevnega počitka delno zmotno uporabilo materialno pravo, kar je predmet delne spremembe sodbe. V preostalem delu (glede prisojene odškodnine zaradi nezagotovljenega tedenskega počitka) je sprejeta odločitev materialnopravno pravilna.

6. Pritožbeno sodišče zaradi neobrazloženosti ne more preizkusiti pritožbenega očitka o nesubstanciranih dokaznih predlogih tožnika,¹ sicer pa tožena stranka kršitev 236. člena ZPP prvič zatrjuje šele v pritožbi, pri tem pa ne pojasni, zakaj je brez svoje krivde ni uveljavljala že v postopku na prvi stopnji. Z uveljavljanjem te kršitve v pritožbenem postopku je zato prekludirana (prvi odstavek 286.b člena ZPP). Neutemeljen je tudi pritožbeni očitek, da je sodišče prve stopnje izpovedi s strani tožnika predlaganih prič upoštevalo mimo njegove trditvene podlage. Tožena stranka v zvezi s tem primeroma opozarja na ugotovitev, da so sestanki na misiji potekali vsakodnevno, kar pa je tožnik ustrezno zatrjeval že v tožbi.

7. Sodišče prve stopnje ni kršilo pravice tožene stranke do izvedbe predlaganega dokaza, ko na zadnjem naroku za glavno obravnavo ni ugodilo njenemu predlogu za soočenje G. G. in D. D. ter G. G. in E. E., saj je soočenje le metoda zasliševanja in ne dokazno sredstvo. Poleg tega je tožena stranka po pravilni ugotovitvi sodišča prve stopnje soočenje teh prič predlagala predvsem z namenom razjasnitve nebistvenega vprašanja, ali se je na misiji dnevno pregledovalo vozila,² ter vprašanja, ali je imel tožnik na misiji možnost zamenjave, v zvezi s čimer v postopku na prvi stopnji ni podala nobenih navedb. Ker izpoved priče ne more nadomestiti trditvene podlage stranke, sodišče prve stopnje v zvezi s tem tudi utemeljeno ni upoštevalo izpovedi nadrejenega D. D., da je v primeru odsotnosti tožnika določil osebo, ki ga je zamenjala pri opravljanju nalog, na katero opozarja pritožba.

8. Tožnik je v tem sporu po delnem umiku tožbe vtoževal odškodnino zaradi 23 nezagotovljenih tedenskih in 20 nezagotovljenih dnevnih počitkov. Po pravilnih ugotovitvah sodišča prve stopnje je bil od 29. 10. 2014 do 29. 4. 2015 napoten na opravljanje vojaške službe izven države, v mirovne sile "JOINT

ENTERPRISE – KFOR Kosovo" pod poveljstvom NATO z mandatom OZN, naloge na misiji pa je opravljal na dolžnosti enotovnega podčastnika.

Glede odškodnine zaradi nezagotavljenih dni tedenskega počitka

9. Sodišče prve stopnje je pri presoji utemeljenosti zahtevka za plačilo odškodnine iz tega naslova pravilno izhajalo iz prvega odstavka 156. člena Zakona o delovnih razmerjih (ZDR-1; Ur. l. RS, št. 21/2013 in nasl.), drugega odstavka 97.f člena Zakona o obrambi (ZObr; Ur. l. RS, št. 82/94 in nasl.) in drugega odstavka 53. člena Zakona o službi v Slovenski vojski (ZSSloV; Ur. l. RS, št. 68/2007 in nasl.), na podlagi skladnih izpovedi tožnika in prič F. F., G. G. in H. H. pa je pravilno ugotovilo, da tožnik na dneve, ki jih je tožena stranka beležila kot proste, dejansko ni bil prost vseh delovnih obveznosti. Kot enotovni podčastnik je moral v okviru dolžnosti zagotavljanja nemotenega poteka dela vsak dan aktivno sodelovati na sestankih v poveljstvu čete, ki so trajali približno eno uro, pridobljene informacije pa nato še prenesti na podrejene pripadnike, ta delovna opravila pa tudi po presoji pritožbenega sodišča predstavljajo poseg v pravico do tedenskega počitka. Pritožba s pavšalnim sklicevanjem na zapisnike četnih sestankov sicer uveljavlja, da je tožnik na njih le redko spregovoril, vendar pritožbeno sodišče predvsem glede na vsebino in naravo njegovih zadolžitvev, povzetih v 21. in 22. točki obrazložitve sodbe, ne dvomi v pravilnost zaključka, da je tožnik na sestankih aktivno sodeloval.

10. Sodišče prve stopnje je zaključek o kršitvi pravice do tedenskega počitka utemeljilo tudi na ugotovitvi, da je moral tožnik ves čas misije skrbeti za spoštovanje pravil hišnega reda in discipline podrejenih pripadnikov, v tem okviru pa vsak večer pregledovati prisotnost pripadnikov v sobah ter o tem poročati nadrejenim delavcem. V zvezi s tem je kot jasno in prepričljivo ocenilo izpoved tožnika, da je moral vsak dan po 22.00 uri preveriti prisotnost pripadnikov v sobah ter jih v nasprotnem primeru iskati po lokalih, nato pa o tem še poročati četnemu podčastniku, kar mu je vsak dan vzelo med 30 in 45 minut časa. Pritožbeno sodišče povzeto izpoved tožnika sprejema kot izkustveno sprejemljivo, zato pritožbeni očitek o nelogičnih in neživiljenjskih zaključkih v zvezi s tem ni utemeljen.

11. Ker je tožnik po ugotovitvi sodišča prve stopnje navedene naloge opravljal prav vsak dan na misiji, tožena stranka v pritožbi neutemeljeno zatrjuje odsotnost ugotovitev o tem, da jih je opravljal tudi ob nedeljah in na dneve, ki so bili v evidencah tožene stranke zabeleženi kot prosti. Neutemeljeno je tudi opozarjanje, da tožnik na proste dneve ni imel obveznosti v zvezi s pregledi vozil, pripravo opreme in pripravo vojakov na jutranji postroj. Ker sodišče prve stopnje zaključka o kršitvi pravice do tedenskega počitka ni utemeljilo na teh delovnih opravilih, pritožbene navedbe v zvezi s tem niti niso pravno odločilne.

12. Pritožba se neutemeljeno zavzema za to, da imajo glede na časovno oddaljenost obravnavane misije evidence večjo dokazno vrednost kot izpovedi tožnika in zaslišanih prič. Sodišče prve stopnje je v 23. točki obrazložitve sodbe navedlo prepričljive razloge za zaključek, da dnevna evidenca ur angažiranosti in evidenca obremenjenosti ne odražata realnega stanja na misiji, posledično pa ne dokazujeta, da je imel tožnik na misiji zagotovljen tedenski (in dnevni) počitek. Na drugačno presojo ne vpliva okoliščina, da je tožnik sporne evidence podpisal, saj to predvsem upošteva naravo dela v vojski samo po sebi ne dokazuje, da je bil tožniku tedenski počitek na misiji zagotovljen.

13. Pritožba dokazni oceni sodišča prve stopnje nadalje neutemeljeno nasprotuje z navedbo, da je G. G. zaradi vložene tožbe zoper njo pristranski. To je le ena od okoliščin, ki vplivajo na oblikovanje dokazne ocene, sodišče prve stopnje pa je izpoved te priče, ki je bila v bistvenih delih skladna z drugimi izvedenimi

dokazi, pravilno ocenilo kot verodostojno. Neutemeljeno je tudi pritožbeno navajanje, da H. H. in G. G. s tožnikom na misiji nista bila v vsakodnevnem stiku. To ne pomeni, da njuni izpovedi glede narave in obsega tožnikovih nalog nimata nobene dokazne vrednosti, sodišče prve stopnje pa je pri oblikovanju dokazne ocene upoštevalo, da je H. H. o delu tožnika izpovedal na podlagi zaznave ob neposrednih srečanjih, ki niso bila vsakodnevna. Pritožba zaključku sodišča prve stopnje, da tožniku tedenski počitek na misiji ni bil zagotovljen, neutemeljeno nasprotuje tudi s sklicevanjem na izpovedi E. E. in D. D. Pritožbeno sodišče soglaša z oceno sodišča prve stopnje, da E. E. v izpovedi ni želel omajati verodostojnosti evidenc, za pripravo katerih je bil zadolžen, D. D. pa je v izpovedi priznal, da sta s tožnikom na evidentirano proste dni opravljala določene naloge ter da mu je tožnik pomagal tudi v času, ko naj bi bil na počitku. Čeprav drži, da gre le za splošno izpoved nadrejenega delavca, ta po pravilni oceni sodišča prve stopnje vendarle kaže, da tožnik na proste dneve ni bil povsem razbremenjen delovnih obveznosti, kot je zatrjevala tožena stranka.

14. Na podlagi vsega navedenega je sodišče prve stopnje ob pravilnih pravnih izhodiščih in na podlagi pravilne ocene izvedenih dokazov tožniku za 23 dni nezagotovljenega tedenskega počitka utemeljeno prisodilo odškodnino v skupnem znesku 4.103,20 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 24. 12. 2016 dalje, pri čemer pritožba višini prisojene odškodnine iz tega naslova niti ne nasprotuje.

Glede odškodnine zaradi kršitve pravice do dnevnega počitka

15. Tožena stranka v pritožbi pravnemu temelju pravice do dnevnega počitka neutemeljeno nasprotuje z navedbo, da je bila skladno z določbami Direktive 2003/88/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 4. novembra 2003 o določenih vidikih organizacije delovnega časa razbremenjena dolžnosti zagotovitve dnevnega počitka na mednarodnih misijah. V obravnavanem primeru je treba upoštevati ureditev pravice do dnevnega počitka v nacionalni zakonodaji, iz 155. člena ZDR-1 in 97.f člena ZObr pa ne izhaja, da pripadnikom Slovenske vojske na mednarodnih misijah ne pripada dnevni počitek v nepretrganem trajanju najmanj 11 ur, oziroma da je ta lahko omejen v izjemnih primerih in pod posebnimi pogoji. Pritožba temu neutemeljeno nasprotuje s sklicevanjem na sodbo Sodišča EU št. C-742/19, ki se ne nanaša na vprašanje zagotovitve dnevnega počitka. Ker trditveno podlago za vtoževano odškodnino za premoženjsko škodo predstavljajo navedbe o več opravljenih urah dela, ne glede na to, da je tožnik zahteval odškodnino v višini plačila za vseh enajst ur (kot bi znašal celotni dnevni počitek), in ne glede na to, da je večje število ur dela povezoval tudi z nezagotovljenim dnevnim počitkom (ker naj bi delo opravljal prav takrat, ko bi moral počivati), za odločitev tudi niso bistvene pritožbene navedbe o potrebnem počitku v smislu določbe 53. člena ZSSloV.

16. Sodišče prve stopnje je predvsem na podlagi izpovedi tožnika in prič F. F. in H. H. pravilno ugotovilo, da je tožnik delo v času varovanja baze B., samostana C. in baze A. opravljal v 8 urnih izmenah (8 uram dela je sledil 8-urni počitek, nato je tožnik spet 8 ur delal ipd.), zaradi česar v teh obdobjih ni imel zagotovljenega minimalnega dnevnega počitka. Pritožba dokazni oceni sodišča prve stopnje neutemeljeno nasprotuje s sklicevanjem na izpoved nadrejenega D. D. Čeprav je ta sprva izpovedal, da sta se s tožnikom v času opravljanja nalog varovanja zamenjevala na 12 ur, je v nadaljevanju dopustil možnost, da sta se v resnici zamenjevala na 8 ur, pri čemer iz zapisnika o zaslišanju te priče ne izhaja, da je izpoved v tem delu dopolnil šele po "večkrat postavljenemu vprašanju", kot navaja pritožba.

17. Po pravilni ugotovitvi sodišča prve stopnje je to, da tožniku v času opravljanja nalog varovanja baz in samostana dnevni počitek ni bil zagotovljen, potrdil tudi E. E., ki je bil zadolžen za pripravo evidenc obremenjenosti na misiji. Čeprav je ta v izpovedi izpostavil (le) 12 dni, na katere tožnik ni imel dnevnega

počitka, je k temu dodal, da je "morda spregledal kakšen dan", zato navedeno samo po sebi ne vzbuja dvoma o pravilnosti zaključka sodišča, da tožniku dnevni počitek v trajanju 11 ur ni bil zagotovljen na skupno 20 dni na misiji. Poleg tega tožena stranka tožnikovih navedb glede trajanja nalog varovanja baz in samostana (skupno 5 tednov) in njegovega izračuna, da bi mu moralo biti (poleg tedenskih) v tem času zagotovljenih še 20 dnevni počitkov, niti ni prerekala, posledično pa ni odločilno, da dnevi kršenega dnevnega počitka v obrazložitvi sodbe niso datumsko opredeljeni. Pritožbene navedbe v tej smeri so zato neutemeljene.

18. Utemeljen pa je pritožbeni očitke tožene stranke, da je sodišče prve stopnje pri odločitvi o odškodnini, ki jo je tožniku iz naslova nezagotovljenega dnevnega počitka prisodilo v višini vsakokratnih 11 ur, zmotno izhajalo iz koncepta dnevnega počitka kot vsebinsko enovite pravice. V podobnih sporih, v katerih sta pripadnika prav tako uveljavljala odškodnino za premoženjsko škodo zaradi kršitve pogodbe zaradi več opravljenih ur dela na račun nezagotovljenega dnevnega počitka, je Vrhovno sodišče RS obrazložilo (prim. VIII Ips 8/2021, VIII Ips 45/2021), da za odločitev ni bistvena sama pravica do dnevnega počitka, ampak kršitev obveznosti plačila za dejansko opravljeno delo. Glede na navedeno pritožba pravilno navaja, da je tožnik upravičen do odškodnine le za število ur dela, opravljenih v času, ko bi sicer moral koristiti dnevni počitek.

19. Sodišče prve stopnje je zato tožniku ob ugotovitvi, da se je s poveljnikom voda pri izmenah dela in počitka izmenjeval na vsakih 8 ur (iz česar logično sledi, da je bil vsak dan 8 ur skupaj prost delovnih obveznosti), neutemeljeno prisodilo odškodnino za vseh 11, namesto le za 3 ure nezagotovljenega dnevnega počitka. Ker je dejansko stanje v tem delu pravilno in popolno ugotovljeno, le materialno pravo je zmotno uporabljeno, so izpolnjeni pogoji za delno spremembo sodbe. Pritožbeno sodišče je pri izračunu pravilne višine odškodnine za vsak dan kršenega dnevnega počitka upoštevalo, da urna postavka zaradi več opravljenega dela na račun zagotovitve dnevnega počitka ne more biti vrednotena nižje od urne postavke za redno delo na misiji, saj je tožnik v tem času dejansko delal (prim. Pdp 167/2022, Pdp 408/2022 in druge). Urna postavka za prisajo višine odškodnine v obravnavani zadevi zato glede na višino tožnikove plače, ki med strankama ni bila sporna (3.880,70 EUR), in povprečno mesečno obveznost 174 ur, znaša 22,30 EUR, tožnik pa je za vsak dan kršenega dnevnega počitka upravičen do odškodnine v višini 66,90 EUR (tj. 3 ure x 22,30 EUR). Odškodnina za 20 dni zato skupno znaša 1.338,00 EUR in ne 1.635,40 EUR, kot je odločilo sodišče prve stopnje. Pritožbeno sodišče je zato pritožbi v tem delu ugodilo in prisojeno odškodnino iz tega naslova znižalo na znesek 1.338,00 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 24. 12. 2016 dalje, za znesek 297,40 EUR z vtoževanimi zakonskimi zamudnimi obrestmi pa se tožbeni zahtevek zavrne (5. alineja 358. člena ZPP).³

20. Zaradi delne spremembe odločitve o glavni stvari je pritožbeno sodišče ponovno odločilo o stroških postopka na prvi stopnji (drugi odstavek 165. člena ZPP). Sodišče prve stopnje je tožniku skladno z določbami Odvetniške tarife (Ur. l. RS, št. 2/15 in nasl.) za postopek na prvi stopnji utemeljeno priznalo 1.769,06 EUR stroškov postopka, upošteva 70 % uspeh pa je iz tega naslova upravičen do povračila zneska 1.238,34 EUR. Toženi stranki je pravilno priznalo 1.036,20 EUR, glede na uspeh v postopku (30 %) pa je upravičena do povračila 310,86 EUR.⁴ Po pobotanju stroškov obeh strank je tožena stranka dolžna tožniku povrniti 927,48 EUR v roku 8 dni, v primeru zamude z zakonskimi zamudnimi obrestmi od prvega dne po izteku izpolnitvenega roka do plačila.

21. Ker v preostalem delu (glede prisojene odškodnine za nezagotovljene dni tedenskega počitka) niso podani uveljavljani pritožbeni razlogi niti razlogi, na katere se pazi po uradni dolžnosti, je pritožbeno sodišče pritožbo v temu delu zavrnilo kot neutemeljeno in v nespremenjenem izpodbijanem delu potrdilo

sodbo sodišča prve stopnje (353. člen ZPP).

22. Odločitev o stroških pritožbenega postopka temelji na drugem odstavku 165. člena ZPP. Ker je tožena stranka v pritožbenem postopku uspela le v sorazmerno majhnem deležu (5 %), je pritožbeno sodišče na podlagi drugega odstavka 154. člena ZPP odločilo, da sama krije svoje stroške pritožbenega postopka.

¹ Tožena stranka v pritožbi določno ne navede, na dokazne predloge za zaslišanje katerih prič se ta očitek nanaša.

² Sodišče prve stopnje zaključka o kršitvi pravice do tedenskega počitka ni utemeljilo na ugotovitvi, da je bil tožnik na proste dneve dolžan pregledovati vozila.

³ Pritožbeno sodišče je temu ustrezno na novo oblikovalo prvi odstavek I. točke izreka sodbe.

⁴ Pritožba višini priznanih stroškov po posameznih postavkah ne nasprotuje.

Datum zadnje spremembe: 22.02.2023